

2015. november 7. - **Török Ádám: A rockzene a múzeumban fog kikötni**

Egyszerre több formáció működtetésével, kis színpados produkciókkal, normális fellépti díjért fenntarthatónak látja a hazai rockzenét Török Ádám, a Mini együttes frontembere. Aki az állandó muzsikálás és koncertszervezés mellett a nyugdíjas zenészkollégák megsegítésére is szakít időt. És akinek több mint 45 éves zenei múltját a napokban kitüntetéssel jutalmazták. Jó érzés lehet, hogy az illetékesek nem feledkeznek el a könnyűnek mondott zene egykori úttörőiről. Minek köszönhető a legújabb állami kitüntetés?

– Az I. kerületi önkormányzat közgyűlése adományozta nekem a Budavárért Emlékérmét. Nagy megtiszteltetés, hiszen ezt eddig csak a Kossuth-díjasok érdemelték ki. Gondolom, azért kaptam, mert hatvan évig az első kerületben, ugyanabban a lakásban laktam. Meg talán azért is, mert a magyar rock- és beatzene három különböző kultikus helyszíne kötődik hozzám: elsősorban a Bemrockpart, ahol a mai napig is játszom, és közel ezer fellépést tudhatok magam mögött. De ott van a Tabán is, ahol a május elsejei nagykoncertek házigazdája voltam, valamint a Budai Ifjúsági Park, ahol a P. Mobillal közösen az úgynevezett rockkeddeket csináltam. Ha visszagondolok, ez negyvenhat-negyvenhét évet jelent, ami nem kevés.

– Nemrég egyik legdédélgetettebb álma valósult meg, amikor létrehozhatta az ország első, nyugdíjas zenészeket foglalkoztató klubját. Miként működteti? Beváltotta a hozzá fűzött reményeket?

– Több mint egy éve üzemeltetünk egy óbudai rock-blues klubot. Az első Országos Magyar Nyugdíjas Zenészkлуб azon a helyszínen immár célegyenesbe fordult, mondhatnám, az utolsó simításokat végezzük. Azon nyugdíjaskort elért rockzenészeket kívánunk segíteni, akik a hazai beat- és rockzene születésénél bábáskodtak, valamint életművükkel kiérdemelték, hogy ma is színpadon lehessenek. És akik önhibájukon kívül nehéz anyagi körülmények közé kerültek, szerény nyugdíjból élnek. Ők léphetnek fel ebben a klubban, tiszteletdíjukat pedig pályázati pénzekből fedezzük. Még nagyon az elején tartunk, remélem, híre megy, és segíteni tudjuk a rászorulókat.

– Van-e összefüggés, illetve átjárás az említett nyugdíjaszenész-klub és a között, hogy a nemrég még Radics Béla R. B. Emléktársaság néven működő szervezet elnökévé választották?

– Igen, van. Hiszen a Radics Béla Emléktársaság nemrég átalakult, kibővítette tevékenységét az egyetemes könnyűzene területére. Nagy megtiszteltetésként éltem meg, hogy az újonnan alakult és bejegyzés alatt álló Rockzenészek Érdekvédelmi Emléktársasága elnökének választott. Így intézményesített keretek között tudom, tudjuk segíteni a bajba jutott zenészkollégákat. A társaság kuratóriuma dönt majd a támogatandó nyugdíjas zenészek személyéről. De gondolunk a fiatal, feltörekvő, valamint a határainkon túli magyar muzsikuskollégákra is.

Emellett persze ápoljuk Radics Béla emlékét, zenei örökségét. Nagyon fiatalon kezdtem el vele muzsikálni; mivel más és más elképzeléseink voltak, hamar szétváltak útjaink. Ezzel együtt figyeltünk egymásra, tudtunk egymásról. Jövőre lesz születésének 70. évfordulója, amelyet nagyszabású koncerttel, a volt zenésztársakkal, követőkkel, valamint a legfiatalabb zenésznemzedék képviselőivel közösen ünnepelünk. A lényeg, hogy Radics szellemiségét képviseljék.

– Ez év utolsó napján lejár a hetvenéves Bartók Béla-szerzői moratórium. Megjelenhet végre hivatalosan a Mini zászlóshajójának tartott és az örökösök által letiltott átdolgozás?

– Igen, megvannak az ezzel kapcsolatos elképzeléseink. Készítünk egy újabb Bartók-átíratot,

hiszen január 1-jétől – hivatalos értesüléseim szerint – már nem kötnek a szerzői jogok bennünket. A korábbi, Egy este a székelyeknél/Román táncok feldolgozása mellett a Három rondó című mű átíratát is műsorra tűzzük Papp Gyula vezetésével. A régi, korabeli Mini-dalok pedig egyveleg formájában kerülnek színpadra, négyünkön kívül női vonósnégyes-, illetve vokálkísérettel. Kicsit tehát a magyar etnomuzsika felé nyitunk, Bartók és Kodály nyomdokain, akik bátran nyúltak a magyar népzenei gyökerekhez. A fuvola mellett furulyázom is majd, hiszen a népies dallamok megkívánják ezt a régi magyar hangszert. Emellett formálódik egy Zalatnay Sarolta-ős-Mini, vagyis az új Cini-Mini turné, amely az 1972–73-as közös ORI-rendezvényeket idézi majd fel.

– Nincs túl rózsás helyzetben manapság az igényes, hangszeres, hagyományos értelemben vett élő zene. Török Ádám, aki egész életét feltette a minőségi muzsikálásra, eközben a fiatalokat is segítette, miként látja a műfaj jövőjét?

– Azt látom, hogy a zenésztársadalom végletesen megosztott. A rockzene mint olyan, a régi formájában világszerte a válságát éli, s lassan elveszti a közönségét. Így a blues-, a fúziós és a progresszív műfaj is. Ezt a jelenséget a vándorcirkuszhoz tudnám hasonlítani, amely városról városra jár. Az apukák kézen fogják és elviszik gyerekeiket a cirkuszba, hogy megmutassák nekik: látod, apád erre szórakozott fiatal korában! A rockzene, akár a vándorcirkusz, a múzeumban fog kikötni. Egyes fiatal és öreg rockerek – megalomániából – óriási színpadokon, túlméretezett hangosítással, monumentális traverzekkel, kiállítással szeretnek játszani – nagyjából négyszáz embernek. Mert csak ennyien kíváncsiak rájuk. Tudomásul kell venni, hogy a műfaj fölött eljárt az idő, és meg lehet oldani ugyanezt sokkal kisebb színpadon, sokkal kisebb költségvetéssel. A nagyszínpados produkciókba feleslegesen beleölt pénzek elveszik a jövedelmet a zenészekről. Véleményem szerint ennek a muzsikának kis klubokra, kisméretű, organikus fesztiválokra, különleges helyszínekre van szüksége. És persze kellene a szponzorok is. A felsoroltakat figyelembe véve, valamint normális, nem túlméretezett fellépti díjakkal a rockzene ebben a formában fenntartható lehet.

– Végezetül engedjen meg egy magánéleti kérdést: rockzenész létére hogyan érzi magát nagypapaként?

– Nagy öröm számomra, hogy lassan már a harmadik hónapja megszületett Török Daniella! Gyönyörű kislány. Fiam, Dani, aki kétszeres kyo Európa- és egyszeres K1-es világbajnok, Németországban, Duisburgban él. Sportvárosról van szó, Dani is sportoló, valószínű, hogy a kislány is az lesz. A kérdésre válaszolva: csak röhögök a rockereken, akik többségükben nem szeretik, hogy nagypapák lettek. Ők azok, akik szégyellik, letagadják a korukat. Ismertem olyan kollégát, aki nálam idősebb létére, hatvanévesen negyvenötnek hazudta magát. Szerintem nemhogy szégyellni, egyenesen büszkének kellene lenni arra, hogy elértük azt a kort. Én legalábbis büszke vagyok a koromra, csakúgy, mint a kisunokámra. **Hegedűs István**